อนุสรณ์

พิมพ์แจก

เนื่องในงานฌาปนกิจศพ

ส.อ. พริ้ง จูฑะจันทร์

ณ ฌาปนสถานกองทัพบก วัดโสมนัสวิหาร

วันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๑๑

อนุสรณ์

พิมพ์แจก

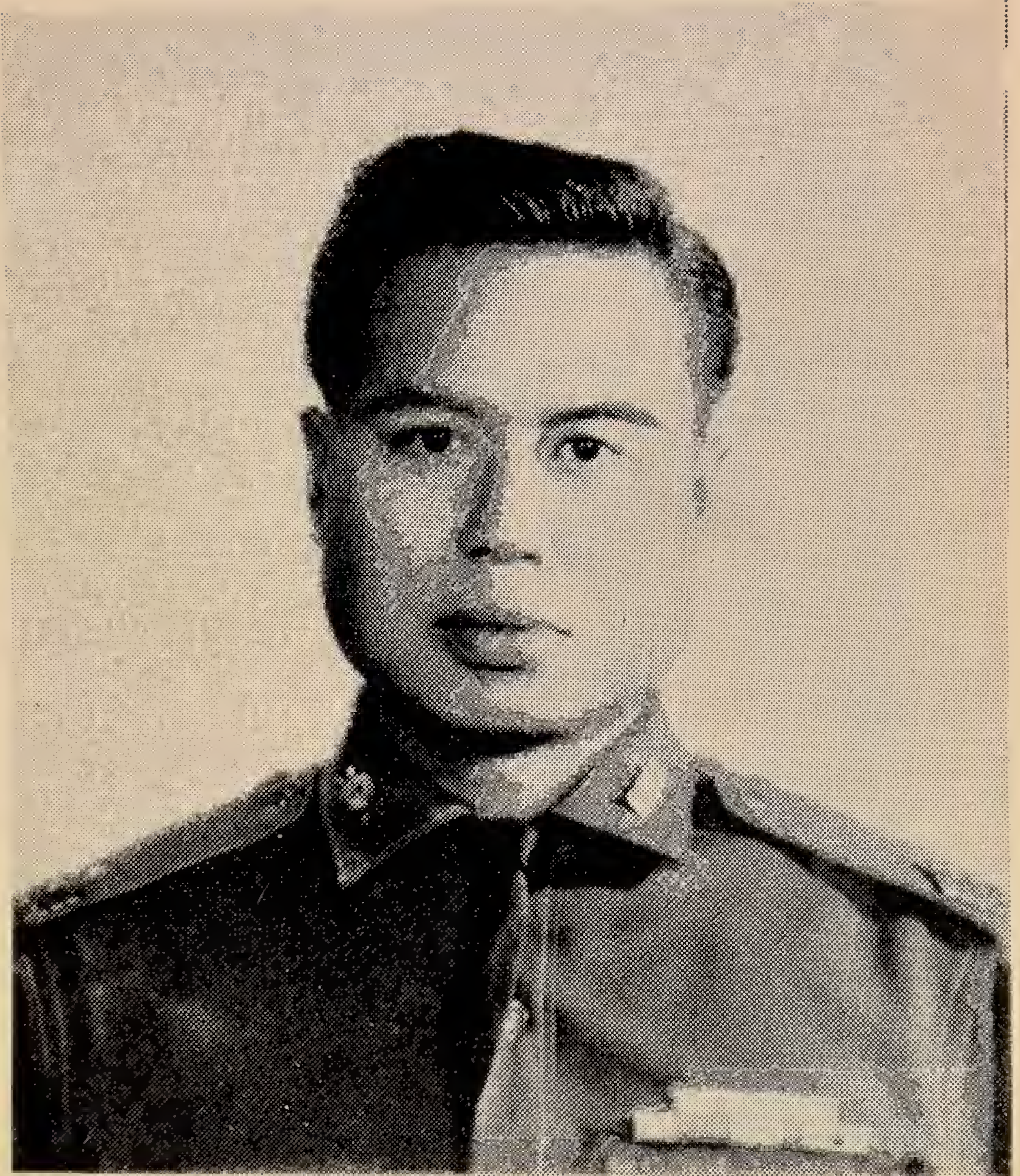
เนื่องในงานฌาปนกิจศพ

จ.ส.อ. พริ้ง จูฑะจันทร์

ณ ฌาปนสถานกองทัพบก วัดโสมนัสวิหาร

วันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๑๑

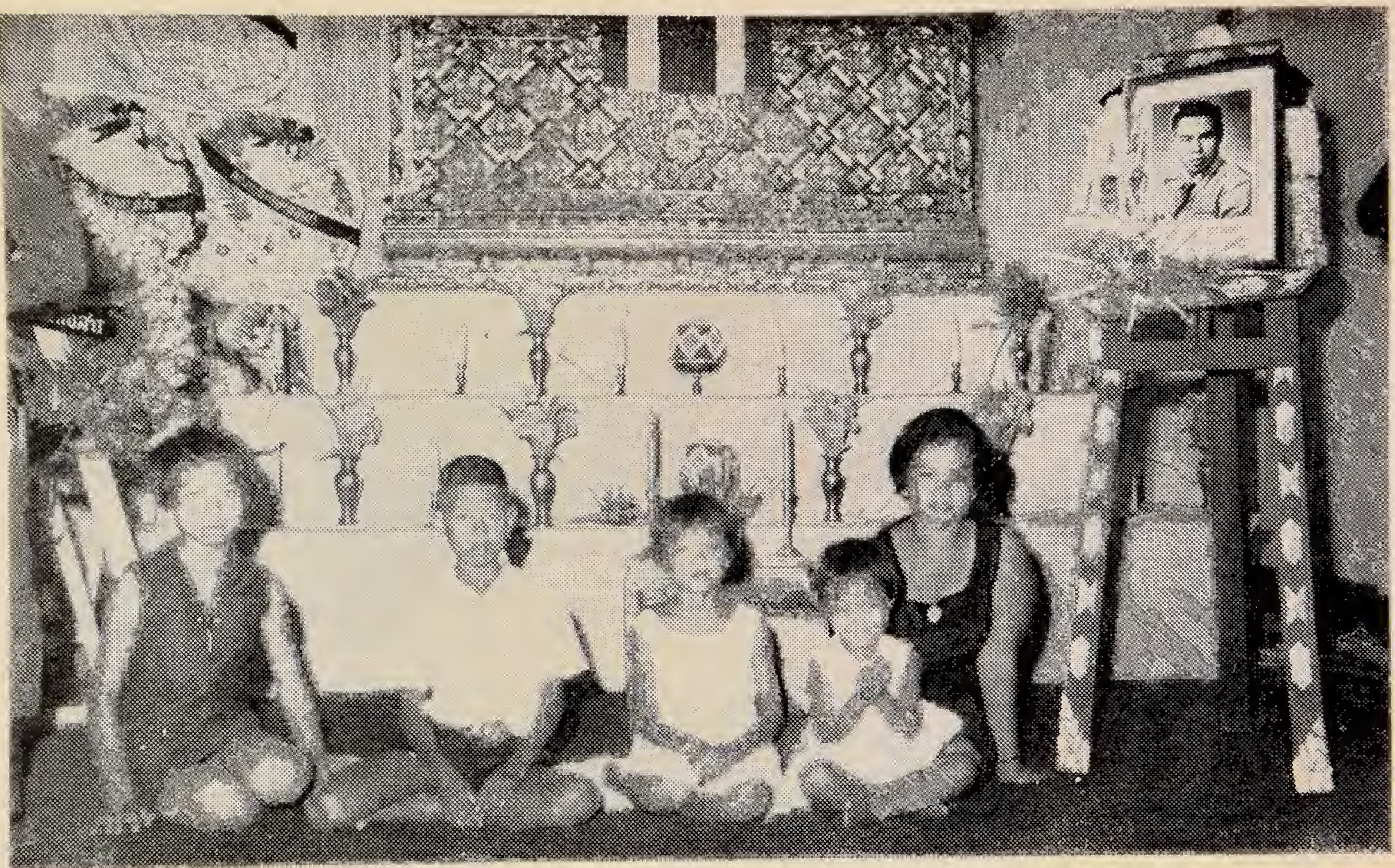

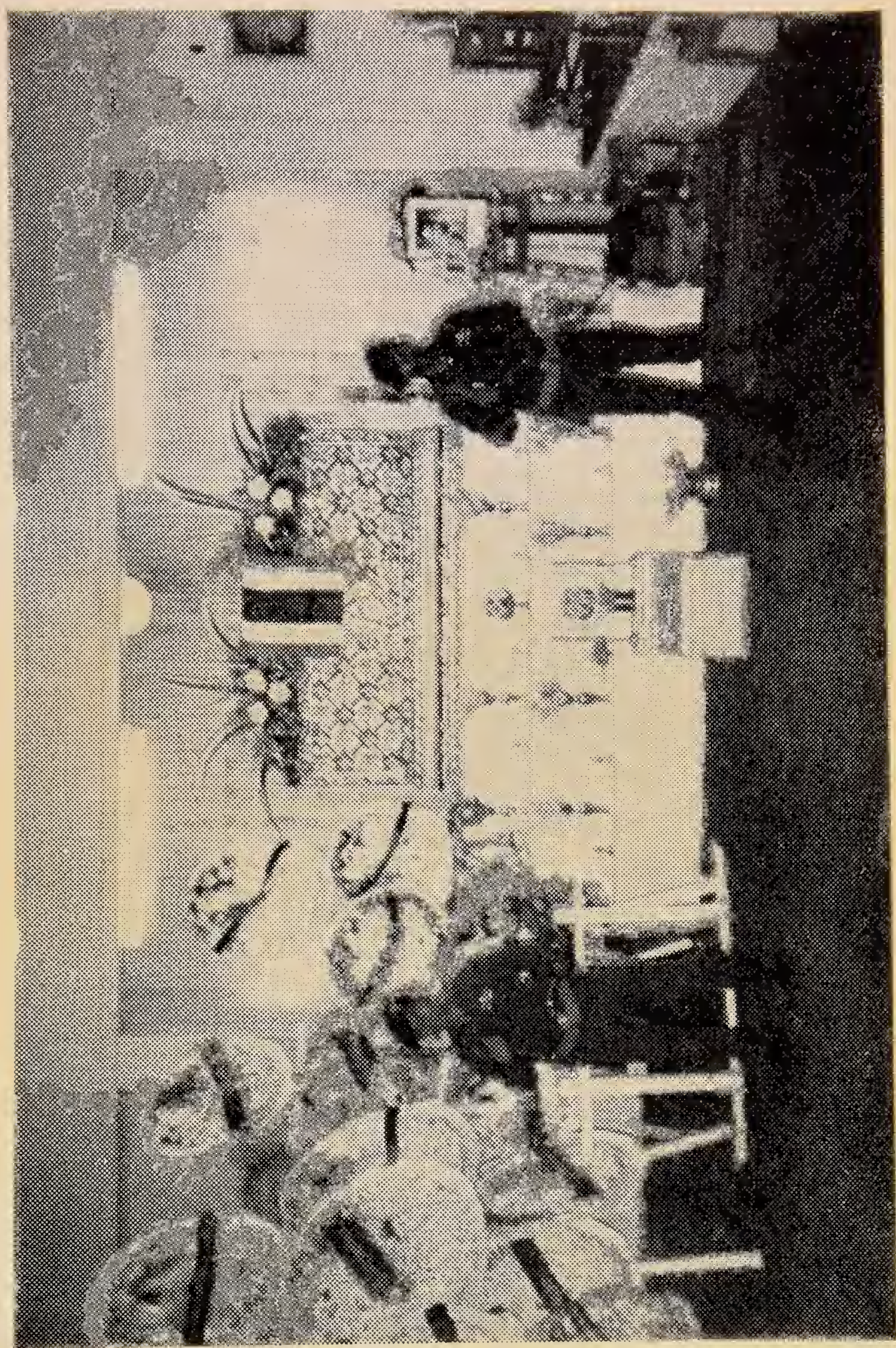
จ.ส.อ. พริ้ง จูฑะจันทร์

ชาตะ ๓ เมษายน พ.ศ. ๒๔๗๒

มรณะ เมื่อ ๒๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๑๑

ภรรยา และ บุตร ของ จ.ส.อ. พริ้ง จูฑะจันทร์

ประวัติย่อ

จ.ส.อ. พริ้ง จูฑะจันทร์ เกิดเมื่อวันพุธ ที่ ๓ เมษายน ปีมะเส็ง พ.ศ. ๒๔๗๒ เป็นบุตรชายคนโตของนายเอนก และ นางพุ่ม จูฑะจันทร์ ซึ่งมีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน ๕ คน จ.ส.อ. พริ้ง จูฑะจันทร์ ได้สมรสกับ น.ส. มาณี บุญญาวิวัฒน์ เมื่อวันที่ ๒๘ เมษายน พ.ศ. ๒๔๙๘ มีบุตรด้วยกัน ๔ คน เป็น หญิง ๓ ชาย ๑

ด.ญ. อนุพิศ จูฑะจันทร์

ด.ช. นิพนธ์ จูฑะจันทร์

ด.ญ. นภาภรณ์ จูฑะจันทร์

ด.ญ. พนาวรรณ จูฑะจันทร์

จ.ส.อ. พริ้ง จูฑะจันทร์ ได้รับการศึกษาวิชาทหารโดยการสอบเข้าเป็นเรียนนายสิบและได้ปฏิบัติราชการอยู่ในสังกัดกองการทหารสื่อสาร พอปี พ.ศ. ๒๔๙๗ ก็ได้ไปปฏิบัติราชการเพื่อประเทศชาติ ณ สมรภูมิเกาหลี

กลับมาเมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๗ เมื่อแต่งงานแล้วก็ได้ถูกย้ายไปประจำการตามจังหวัดชายแดนต่าง ๆ จนครั้งสุดท้ายได้ไปปฏิบัติราชการที่ จ.ว. น่าน ไปได้ ๘ วันก็เสียชีวิตเพราะโดนแม้วแดงดักเอา "ฝาก" ยิงในขณะที่ไปกับ ตร. ตรวจท้องที่ ซึ่งเป็นพื้นที่แม้วอพยพมาอยู่เส้นทางดังกล่าว เมื่อรถเลี้ยวโค้งได้สวนกับไม้ไผ่ซุงมีผู้ตัดแปลงทำเป็นมุมในลักษณะที่สวนกันเส้นทางรถวิ่งได้ทิ่มช่องระบายลมด้านหน้าอกของ จ.ส.อ. พริ้ง และได้ถึงแก่กรรม จ.ส.อ. พริ้ง ถึงกับเงียบไปพูดไม่ออก และได้ไปเสียชีวิตในคืนวันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๑๑ นี่เอง

ตลอดเวลาที่มีชีวิตอยู่ จ.ส.อ. พริ้ง ได้เป็นคนที่ปฏิบัติราชการมาด้วยความดี ซื่อสัตย์โดยตลอด รักสนุก, รักพ่อ, แม่, พี่น้อง, ลูกเมีย ตลอดจนเพื่อน ๆ ทุกคราวที่ไปปฏิบัติราชการตามจังหวัดถ้ามีที่พักก็จะเอาลูกเมียไปอยู่ด้วย แต่ถ้าไม่มีที่พักก็จะคอยส่งข่าวคราวมาทางบ้าน โดยส่ง จ.ม. มาเสมอ ๆ เพื่อนบ้านทุกคนทราบ

ดีว่า จ.ส.อ. พริ้ง เป็นคนไม่เอาเรื่องกับใคร ๆ ทั้งนั้น เป็นคนรักลูกและเมียฝังจิตฝังใจ จนมาเสียชีวิตครั้งนี้ รู้สึกว่าประเทศชาติได้ขาดทหารที่ดีไปอีกคนหนึ่ง และรวมทั้ง ลูกเมีย และญาติ ๆ ต่างก็อาลัยในตัว จ.ส.อ. พริ้ง ด้วยกัน แต่ก็น่าภูมิใจที่เขาจากพวกเราไปเพราะปฏิบัติหน้าที่ให้แก่ประเทศชาติ สมแล้วที่ธงไทยได้คลุมศพ จ.ส.อ. พริ้งอยู่ รวมอายุของ จ.ส.อ. พริ้ง จูฑะจันทร์ ได้ ๓๘ ปี.

คำสดุดี

กราบเรียน ผู้บังคับศูนย์สงครามพิเศษ

จ.ส.อ. พริ้ง จูฑะจันทร์ ตำแหน่ง นายสิบแถลงข่าว สังกัดกองร้อยปฏิบัติการจิตวิทยาศูนย์สงครามพิเศษ ได้ถึงแก่กรรมเมื่อวันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๑๑ ในขณะปฏิบัติหน้าที่ราชการชายแดนที่ อำเภอปัว จังหวัดน่าน.

จ.ส.อ. พริ้ง จูฑะจันทร์ เกิดเมื่อวันที่ ๓ เดือนเมษายน พุทธศักราช ๒๔๗๒ ณ บ้านตำบลไทรม้า อำเภอนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี เป็นบุตรของนายเอนก และ นางพุ่ม จูฑะจันทร์ เป็นบุตรคนที่ ๑ ในจำนวน ๕ คน

ได้ทำการสมรสกับ น.ส. มาณี บุญญาวัฒน์ เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๙๘ ขณะนี้มีบุตร–ธิดา ด้วยกัน ๔ คน คือ:–

ด.ญ. อนุพิศ จูฑะจันทร์ อายุ ๑๓ ขวบ

ด.ช. นิพนธ์ จูฑะจันทร์ อายุ ๑๐ ขวบ

ด.ญ. นภาพร จูฑะจันทร์ อายุ ๙ ขวบ

ด.ญ. พนาวรรณ จูฑะจันทร์ อายุ ๒ ขวบ

สำเร็จการศึกษามัธยมปีที่ ๖ จากโรงเรียนมัธยมวัดราชบพิธ ในปี พ.ศ. ๒๔๙๑ ได้เกณฑ์เข้ารับราชการทหารตามพระราชบัญญัติ เมื่อวันที่ ๕ เมษายน พ.ศ. ๒๔๙๓ สังกัดกอง ส.พล. ปตอ. จังหวัดพระนคร ด้วยความรักชีวิตในการเป็นทหาร จ.ส.อ. พริ้ง จูฑะจันทร์ จึงได้สมัครเข้าเป็นนักเรียนนายสิบ เหล่าสื่อสาร และได้รับประทวนยศเป็น สิบตรี เมื่อวันที่ ๙ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๙๖ ด้วยความอุตสาหะ, มานะ, พยายาม และเป็นผู้ที่ประกอบความดีตลอดมา ทางราชการจึงได้แต่งตั้งยศสูงขึ้นตามลำดับ

เป็นสิบโท เมื่อวันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๔๙๘

เป็นสิบเอก เมื่อวันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๐๒

เป็นจ่าสิบตรี เมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๐๕

เป็นจ่าสิบโท เมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๐๖

เป็นจ่าสิบเอก เมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๐๗

ได้ปฏิบัติหน้าที่ราชการสงคราม ณ ประเทศเกาหลี เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๙๗ ได้รับพระราชทานเหรียญชัยสมรภูมิ เมื่อวันที่ ๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๙๗ เหรียญร่วมรบสหประชาชาติ เมื่อวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๙๗

นอกจากจะมีความรักชาติอย่างแรงกล้าแล้ว จ.ส.อ. พริ้ง จูฑะจันทร์ ยังเป็นผู้ที่มีความเลื่อมใสในพระบวรพระพุทธศาสนาอีกอย่างมาก จึงได้อุปสมบทเมื่อวันที่ ๓ เดือนกรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๙๘ ณ พัทสีมาวัดสัมพันธวงศ์ จังหวัดพระนคร และได้ลาอุปสมบทเมื่อวันที่ ๔ เดือนตุลาคม พ.ศ. ๒๔๙๘

ต่อมาเมื่อวันที่ ๑๘ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๐๖ ได้เข้าศึกษาโรงเรียนสงครามจิตวิทยากรมการทหารสื่อสาร, หลักสูตรสงครามจิตวิทยา เมื่อสำเร็จแล้วได้ย้ายมาประจำในกองร้อยปฏิบัติการจิตวิทยาศูนย์สงครามพิเศษ

ในระหว่างที่มีชีวิตรับราชการอยู่นั้น จ.ส.อ. พริ้ง จูฑะจันทร์ เป็นผู้ที่ยึดมั่นอยู่ในระเบียบวินัย, อย่างเคร่ง

ครัด เป็นที่เชื่อถือและไว้วางใจของผู้บังคับบัญชาทุกชั้น เป็นที่ชอบพอและรักใคร่ของเพื่อนฝูง ตลอดจนผู้ใต้บังคับบัญชาทุกคน เป็นผู้ที่มีความเข้มแข็ง, อดทนและเด็ดเดี่ยวในขณะปฏิบัติหน้าที่ราชการ ซึ่งได้รับคำชมเชยจากผู้บังคับบัญชามาตลอด และยังเป็นผู้ที่โอบอ้อมอารีเสียสละอยู่เสมอ

ปกติ จ.ส.อ. พริ้ง จูฑะจันทร์ มีความรักใคร่ห่วงใย และเอาใจใส่ต่อครอบครัวมาก เป็นผู้นำที่ดีของครอบครัว เป็นที่รักของบุตร, ภรรยา.

ขณะที่ จ.ส.อ. พริ้ง จูฑะจันทร์ ได้ปฏิบัติหน้าที่ราชการในกองร้อยปฏิบัติการจิตวิทยานั้น เกือบตลอดเวลาที่ผ่านมา จ.ส.อ. พริ้ง จูฑะจันทร์ ได้ปฏิบัติหน้าที่ราชการในท้องที่ทุรกันดารตามชายแดน เสี่ยงต่ออันตรายจากผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์เสมอมาโดยมิได้มีความหวั่นเกรงแต่อย่างใด ไม่เคยคำนึงถึงความสุขสบายส่วนตัว เพราะการปฏิบัติงานของชุดปฏิบัติการจิตวิทยานั้นจะต้อง

พยายามโน้มน้าวจิตใจกลุ่มเป้าหมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งตามชายแดนให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของชาติให้ได้ การปฏิบัติต้องเสี่ยงต่อภยันตรายตลอดเวลา ซึ่งในครั้งสุดท้าย จ.ส.อ. พริ้ง จูฑะจันทร์ ได้รับคำสั่งจากทางราชการให้ออกไปปฏิบัติหน้าที่ราชการในตำแหน่ง หัวหน้าชุดปฏิบัติการจิตวิทยา ณ พื้นที่ อำเภอบัว จังหวัดน่าน จะต้องทำการต่อต้านและขัดขวางการปฏิบัติงานของผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ ซึ่งทุกท่านก็ย่อมตระหนักได้ดีแล้วว่า ณ พื้นที่แห่งนั้นชุกชุมและเต็มไปด้วยผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ต้องเอาชีวิตเป็นเดิมพัน เพื่อจะปฏิบัติหน้าที่ราชการที่ผู้บังคับบัญชามอบหมายให้ลุล่วงไปด้วยดี และเพื่อวัตถุประสงค์ของชาติ จนต้องเสียสละแม้ชีวิตของตนในขณะปฏิบัติหน้าที่ราชการ การจากไปโดยไม่มีวันกลับของ จ.ส.อ. พริ้ง จูฑะจันทร์ ย่อมเป็นวีรกรรมที่ควรภาคภูมิใจต่อวงศ์ตระกูล เป็นการเสียสละเพื่อประเทศชาติ และความร่มเย็นเป็นสุขของพี่น้องชาวไทยทุกคน.

ในนามของกองทัพบกขอสดุดีเกียรติประวัติอันดีเด่นของ จ.ส.อ. พริ้ง จูฑะจันทร์ ในครั้งนี้นับเป็นการเสียสละอย่างสูงสุดที่จะต้องจารึกไว้ตลอดไป

ขณะเดียวกันในนามของกองทัพบก, ตลอดจนผู้บังคับบัญชา, บุตรภรรยา เพื่อร่วมงาน มีความเสียดายและอาลัยต่อการสูญเสียนายทหารชั้นประทวนซึ่งมีคุณค่าของกองทัพบกในครั้งนี้อย่างสุดซึ้ง, สุดที่จะเปรียบได้ ในการจากไปอย่างไม่มีวันกลับของ จ.ส.อ. พริ้ง จูฑะจันทร์ ครั้งนี้ ผู้บังคับบัญชา, ญาติมิตร, ขอน้อมจิตอธิษฐานในผลบุญกุศลที่ได้สร้างสมกันมาโปรดเป็นดวงประทีปเพื่อนำทางให้ดวงวิญญาณของ จ.ส.อ. พริ้ง จูฑะจันทร์ จงไปสู่สุคติในสัมปรายภพหน้าเถิด.

แด่เพื่อนผู้จากไป

เช้าวันนั้นของวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๑๑ ผมได้ไปทำงานตามปกติและได้พบกับ ส.อ. สิทธิชัย นิลวงษ์ สิทธิชัย ฯ ได้บอกกับผมว่า "จ่าพริ้งตายเสียแล้วที่ จ.ว. น่าน" ผมได้ยินเพื่อนบอกถึงกับสดุ้งไม่เชื่อหูตัวเองถึงกับย้ำถามไปอีกว่า "พริ้งไหน" ชัย ฯ ก็บอกว่า "จ่าพริ้งเราไงล่ะ ? และยังพูดอีกว่าทางลพบุรีจะนำศพมาที่วัดโสมนัส ฯ ในวันนี้เวลา ๑๑.๐๐ น. ผมเองถึงกับงงไปหมด....จะเป็นไปได้เชียวหรือ ? ว่าจะเป็น จ.ส.อ. พริ้ง จูฑะจันทร์ ผมอึ้งและงงไปอย่างบอกไม่ถูกนึกไม่ถึงว่าจู่ ๆ ก็จะได้รับข่าวร้ายที่รวดเร็วเช่นนี้ ก็เราเพิ่งจะแยกจากกันไม่เท่าไรนี้เองหลังจากที่เราได้กลับจากราชการที่ พตท. ๑ อ. มุกดาหาร จ. นครพนม ดูมันช่างเป็นข่าวร้าย ๆ จริงสำหรับเช้าวันนั้น แต่เมื่อมาคิดได้ว่า อันความตายของมนุษย์เรานั้นย่อมจะกำหนดถึงจุดจบของชีวิตอยู่บนที่นอนหรือในสนาม ในเมื่อเรายังอยู่ในเครื่อง

แบบของทหารอยู่ และก็ยิ่งในท้องที่ อ. ปั่ว จ. น่าน ที่จ่าพริ้งถูกส่งออกไปปฏิบัติราชการด้วยแล้วก็ย่อมจะต้องมีอันตรายรอบด้าน เราไม่มีทางที่จะหลีกเลี่ยงได้ในเมื่อมันเป็นหน้าที่และภาระกิจของกองร้อย ฯ เราพวกเราทุกคนก็ยินดีที่จะออกไปผจญกับสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นความตายหรือว่าจะต้องพบกับอุปสรรคและอันตรายนานาประการ เมื่อใกล้เวลา ๑๑.๐๐ น. ผมก็ได้รีบไปที่วัดโสมนัส ฯ เพื่อรอรับ จ่าพริ้ง.

ณ ที่วัดโสมนัส ฯ ผมได้พบกับบรรดาเพื่อน ๆ ญาติ, และครอบครัวของ จ่าพริ้ง ซึ่งมารอกันอยู่ก่อนแล้ว ทุกคนล้วนแต่มีใบหน้าที่เศร้าสลดด้วยกันทั้งนั้น ยิ่งคุณมาณี จูฑะจันทร์ แล้วใบหน้าของเธอซูบซีดและอิดโรยอย่างน่าสมเพทและเห็นใจในการจากไปอย่างกระทันหันและไม่มีวันที่จะได้หวลกลับมาพบกันอีกของสามีอันเป็นสุดที่รักของเธอ จนกระทั่งเวลา ๑๒.๐๐ น. กว่ารถพยาบาลของทางราชการก็วิ่งเข้ามาจอดสงบนิ่งทางด้านหลังของวัดโสมนัส ฯ พวกเราต่างพากันไปที่รถ ...ร.ท.

วัฒน์ เกิดสว่าง ซึ่งเคยเป็นหัวหน้าชุด ฯ ของผมและจ่าพริ้งครั้งที่เรายังอยู่ พตท. ๑ มาด้วยกันก้าวลงจากรถพยาบาล ใจของผมวูบลงทันทีเมื่อได้เห็น หมวดวัฒน์ฯ เพราะว่าครั้งหนึ่งทั้งหมวดวัฒน์, จ่าพริ้ง และผม เคยทำงานร่วมเป็นร่วมตายและเสี่ยงต่ออันตรายด้วยกัน และเราก็รอดพ้นกลับมาด้วยความปลอดภัยทุกคน แต่ครั้งนี้หมวดวัฒน์ผู้เคยเป็นหัวหน้าชุด ฯ ของเรา กลับนำแต่เพียงร่างของ จ่าพริ้ง กลับมาเท่านั้น เป็นการนำกลับที่น่าวังเวงอะไรเช่นนี้ ...... เพราะเป็นการนำกลับเพียงแต่ร่างที่ปราศจากวิญญาณและความรู้สึกใด ๆ ของ จ่าพริ้ง ......ภายในรถพยาบาล...... ร่างอันสงบนิ่งของ จ่าพริ้ง ถูกปกคลุมด้วยธงชาติผืนใหญ่.....อ้า ?.. ภายใต้ธงชาติผืนใหญ่นี่หรือ ? คือร่างของ จ่าพริ้ง ที่เคยร่วมทุกข์ร่วมสุขร่วมเป็นร่วมตายกันมา ...เรี่ยวแรงของผมแทบจะไม่มีเมื่อเข้าไปยกหีบที่บรรจุร่างของ จ่าพริ้ง ดูมันช่างอ่อนเปียกไปหมดทั้งตัว ก็จะไม่มีความรู้สึกเช่นนั้นได้อย่างไร เพราะจู่ ๆ ผมก็ได้พบกับ จ่าพริ้ง ที่อยู่ในสภาพร่างที่ถูก

คลุมด้วยธงผืนใหญ่กลับมา ... จนบางครั้งทำให้ผมเกิดความรู้สึกว่า ร่างนั้นหาใช่ร่างของ จ่าพริ้ง ไม่ จ่าพริ้งยังไม่ตาย ... จ่าพริ้ง ยังอยู่ ... และเรายังจะต้องออกทำงานร่วมทุกข์ร่วมสุข ร่วมเป็นร่วมตายกันอีกเหมือนกับที่เราเคยร่วมกันมาแล้วตลอดเวลา ๓ ปีกว่า

นับได้ว่า จ่าพริ้งตลอดจนครอบครัวเคยสนิทสนมกับผมมาตั้งแต่ครั้งที่เรายังไปช่วยราชการที่ ร.ร. สท.ทบ. ที่สวนสนปฏิพัทธ์ อ. หัวหิน ฯ ในปี ๒๕๐๑ แม้ว่าในตอนนั้นเรายังอยู่กันคนละเหล่าเพราะตอนนั้น จ่าพริ้งอยู่ สส. ส่วนผมอยู่ ขส. แต่บ้านพักของเราก็อยู่ใกล้กัน เราเคยออกป่าออกทะเลด้วยกันเมื่อว่างจากราชการ แล้วเราก็ย้ายเข้าหน่วยเดิมเมื่อกลางปี ๒๕๐๓ แม้เราจะย้ายกลับเข้ามาในกรุงเทพ ฯ แล้วเราก็ยังมีเวลาพบปะกันอยู่เสมอจนกระทั่งต้นปี ๒๕๐๗ ทางหน่วยได้ส่งผมให้ผมไปช่วยราชการอยู่ในชุดปฏิบัติการจิตวิทยา ประจำอยู่ที่ ศปศ. ๒๓ ณ จว. สุรินทร์ ผมก็ได้กลับมาพบและทำงานร่วมกันอีกกับ จ่าพริ้ง และคราวนี้ เราก็ต้องอยู่ร่วมกันเพราะชุด

ของเรามีอยู่เพียง ๔ นาย เท่านั้น รวมทั้งนายทหารซึ่งเป็นหัวหน้าชุด คือ ร.ท. สมาน โสใหญ่ และที่ ศปศ. ๒๓ นี้เราต้องทำงานร่วมเป็นร่วมตาย, ร่วมทุกข์ยากด้วยกัน, เราต้องกินข้าวหม้อเดียวกัน, นอนเคียงกัน อด ๆ อยาก ๆ มาด้วยกันจึงทำให้เกิดความเห็นอกเห็นใจกันยิ่งขึ้น ชุดปฏิบัติการ ฯ ของเราจะถูกส่งออกไปปฏิบัติการฯ ในพื้นที่ทุรกันดาร ล่อแหลมต่ออันตราย และตามหมู่บ้านที่อยู่ห่างไกลจากความเจริญ นับว่าเป็นภารกิจที่หนักมาก แม้ว่าจะเป็นภารกิจที่หนัก เสี่ยงต่ออันตราย และความยากลำบาก นานาประการแล้ว แต่พวกเราทุกคนก็ยินดีสละความสุขส่วนตัว และเกิดความภาคภูมิใจในผลงานที่เราได้ดำเนินไป พวกเราไม่เคยคำนึงถึงความทุกข์ยาก ตรงกันข้ามเรากลับยินดีและภูมิใจที่เราได้รับเกียรติอย่างสูงจากผู้บังคับบัญชาชั้นสูง คือได้รับการไว้วางใจจากผู้บังคับบัญชาที่สั่งพวกเราออกไปเป็นตัวแทน พวกเราทุกคนต่างยึดมั่นในนโยบายของชาติ ในระหว่างที่เราอยู่ ศปศ. ๒๓ นั้นดูมันช่างลำบากไปเสียทุก

อย่าง ลำบากแม้แต่การที่เราจะเข้าถึงจิตใจชาวบ้าน เพราะภาษาที่เราพูด ชาวบ้านแถบนั้นบางคนพูดไทยไม่ได้เลย ภาษาที่เขาใช้ก็คือภาษาเขมรสูง แต่ก็ด้วยความพยายามและเอาใจใส่ในหน้าที่ของนายสิบแถลงข่าวทำให้ จ่าพริ้งต้องคลุกคลีกับชาวบ้านยิ่งขึ้นจนถึงกับแถลงข่าวออกมาเป็นภาษาเขมรได้ในไม่ช้า เดือนหนึ่งเราจึงจะมีโอกาสเข้ามาพักในเมืองเพียง ๕ วันเท่านั้น แม้จะเหน็ดเหนื่อยและอ่อนเพลียเพียงใด จ่าพริ้งก็จะรีบนั่งรถยนต์เข้าเมืองและต่อด้วยรถไฟอีกทอดหนึ่งเพื่อกลับกรุงเทพ ฯ เพราะความรักและความเป็นห่วงครอบครัวที่อยู่ทางกรุงเทพ ฯ จ่าพริ้ง เป็นคนที่รักลูกเมีย เมื่อครบการพักแล้ว จ่าพริ้งก็จะเดินทางไปทันที ไม่เคยมีการ "พักเกินกำหนด"

เราอยู่ ศปศ. เป็นเวลา ๑๑ เดือน จึงย้ายไป ศปศ. ๓๑ อ. เชียงของ จ. เชียงราย เมื่อต้นปี ๒๕๐๘ เราอยู่เชียงรายอีกประมาณ ๑๑ เดือน จึงย้ายกลับ และครั้งสุดท้ายเมื่อเรากลับจากเชียงรายแล้วเราก็ถูกส่งตัวไป

อยู่ พตท. ๑ อ. มุกดาหาร จ. นครพนม นับเป็นครั้งสุดท้ายที่ผมได้อยู่ร่วมกับ จ่าพริ้ง เพราะหลังจากที่กลับจากราชการ พตท. ๑ แล้ว จ่าพริ้งก็ถูกบรรจุอยู่ที่กองร้อยปฏิบัติการจิตวิทยา ลพบุรี ส่วนผมก็ถูกบรรจุอยู่ใน มว. โฆษณา ร้อย ปฏิบัติการจิตวิทยา ซึ่งอยู่ที่สวนรื่นฤดี พระนคร นับว่าเราต้องมาแยกจากกันเมื่อต้นปี ๑๐ นี่เอง ตลอดเวลา ๓ ปีกว่าที่ผมได้มีโอกาสใกล้ชิดกับ จ่าพริ้ง จึงพอที่จะรู้จักนิสัยใจคอของ จ่าพริ้ง ดีว่า จ่าพริ้ง เป็นบุคคลที่ไม่เป็นภัยต่อเพื่อนฝูงหรือผู้ที่สนิทชิดชอบ เข้าได้กับคนทุกคนแม้ว่าจะเป็นบุคคลที่เพิ่งจะรู้จักกัน แต่ จ่าพริ้ง ก็ให้ความเป็นกันเองให้ความสนิทสนมเหมือนกับได้รู้จักบุคคลผู้นั้นมานับปี โอบอ้อมอารีต่อเพื่อนฝูงเสมอ วางตัวเป็นผู้ใหญ่เมื่อถึงเวลางาน สนุกสนานและเฮฮากับเพื่อนได้ทุกคนเมื่อนอกเวลางาน ไม่เคยดูถูกเหยียดหยามเพื่อนที่ต่ำกว่าหรือเพื่อนผู้ที่มียศต่ำกว่า รู้จักมัธยัสไม่สุรุ่ยสุร่าย เป็นคนที่มีเหตุผล และเป็นบุคคลที่น่าคบคนหนึ่ง เมื่อต้องมาเสียชีวิตในคราวออกไปปฏิบัติราชการครั้งนี้ ก็ย่อมน่าเสียดายมากสำหรับกองร้อยของเราที่ต้อง

ศูนย์เสียนายสิบแถลงข่าวที่เข้มแข็งและที่ดีไปคนหนึ่ง และก็เป็นการน่าเสียดายสำหรับพวกเราที่ต้องศูนย์เสียเพื่อนที่ดีของพวกเราไป แต่ถึงอย่างไรก็ตาม พวกเราทั้งกองร้อยก็ย่อมจะภาคภูมิใจที่เพื่อนผู้นี้ได้ปฏิบัติหน้าที่และภารกิจของเขาอย่างสมเกียรติ สำหรับครอบครัวแม้ว่าจะต้องสูญเสียหลักชัยไปในครั้งนี้ แต่ก็นับว่าเป็นเกียรติประวัติอันสูงส่งสำหรับครอบครัวและวงศ์ตระกูลที่เขาได้กระทำทุกสิ่งทุกอย่างแม้ว่าจะต้องสละเลือดเนื้อและชีวิตก็เพื่อความสงบสุขของพี่น้องร่วมชาติ

ด้วยอำนาจแห่งน้ำใจอันเปี่ยมด้วยความกตัญญูกตเวที ของเพื่อนฝูงทุกคน และอนิสงฆ์อันเกิดแต่บุญกุศลที่ ภรรยา, และบุตรธิดา ได้เพียรสร้างขึ้นขอประโยชน์นั้นจงเป็นอนุภาพสามารถบันดาลให้ดวงวิญญาณของ จ.ส.อ. พริ้ง จูฑะจันทร์ จงได้รับความสุขเกษมศานติ์ในปรายภพนั้นด้วยเทอญ.

ส.อ. จำรัส อาทรธำรงค์

มว. โฆษณา ร้อย ปฏิบัติการจิตวิทยา

อาลัยสามี

วันนั้นเป็นวันที่ ๒๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๑๑ มีทหารมาบอกให้ดิฉันไปลพบุรีด่วน สามีป่วยหนัก ดิฉันจึงไปทันที พอไปถึงลพบุรีที่ค่ายนารายณ์ ทหารก็พาดิฉันไปพบผู้กองมนตรี ฯ ดิฉันคิดว่าสามีคงจะนอนป่วยอยู่ที่บ้านผู้กองมนตรี ฯ แต่พอไปถึงแล้ว ดิฉันกลับไม่ได้พบกับผู้กองมนตรี ฯ แต่พบภรรยาท่านก็ให้ความสะดวกและต้อนรับดิฉันเป็นอย่างดี และบอกว่ายังไม่ได้รับคนป่วยมา ดิฉันรู้สึกแปลกใจเหลือเกินเขาป่วยหนักแต่ทำไมยังไม่ส่งตัวมา และดิฉันยิ่งรู้สึกใจหายมากขึ้นเมื่อได้ยินวิทยุประกาศว่าที่ จ.ว. น่าน มีเจ้าหน้าที่เสียชีวิตหนึ่งคน แต่ดิฉันก็พยายามปลอบใจตัวเองว่าเขาคงไม่เป็นอะไรมากหรอก และคิดว่า ถ้าเขาป่วยมากหรือพิการ ดิฉันจะพยายามพยาบาลเขาจนกว่าชีวิตเราจะดับไป เพราะเขาดีต่อดิฉันมาตลอด คืนนั้นทั้งคืนดิฉันนอนไม่ค่อยหลับเลย จนกระทั่งตีสอง ดิฉันได้ยินเสียงผู้

กองมนตรี ฯ กลับมา ดิฉันอยากจะลุกขึ้นมาถามท่านว่าเขาเป็นอะไรมากหรือน้อยเท่าไหน แต่ก็ไม่กล้า แล้วดิฉันก็ได้ยินภรรยาท่านถามภรรยาว่า ญาติของจ่าพริ้งมาด้วยกันกี่คน ภรรยาท่านตอบว่ามาสองคน ภรรยากับหลานเขา ผู้กองถามต่อว่าเขาแต่งตัวอย่างไรมา ทำให้ดิฉันรู้สึกแปลกใจที่ท่านถามอย่างนั้น แล้วดิฉันก็ได้ยินภรรยาท่านตอบว่าเขาแต่งตัวสีเขียว และสีแสด และท่านก็เงียบกันไป ตกลงคืนนั้นทั้งคืนดิฉันนอนไม่หลับเลย ดิฉันต้องนอนร้องไห้โดยที่ไม่มีเหตุผลอะไรเลย จนกระทั่งตี ๔ กว่า ดิฉันจึงลุกขึ้นมานั่งคนเดียว และจวนจะสว่าง ดิฉันจึงลงไปที่บ้านผู้กองสำเริง ฯ นั่งคุยกับท่านได้สักครู่ ดิฉันสังเกตดูหน้าท่านรู้สึกว่าเศร้าหมองมาก ดิฉันยิ่งจิตใจไม่ดีเลย ก็พอดีผู้กองมนตรี ฯ ให้ทหารมาเรียกไปพบ และบอกว่าพริ้งได้มาแล้ว ดิฉันรีบถามว่าเขาป่วยมากไหม ท่านก็ตอบว่า เขาเสียชีวิตเสียแล้ว ดิฉันแทบจะไม่เชื่อหูตัวเองเลย ดิฉันจึง

ถามท่านอีกครั้งว่าเขาเป็นอะไรหรือ ท่านก็ยืนคำแรก ดิฉันรู้สึกว่าร่างนายดิฉันไม่มีแรงเลยแล้วก็ล้มลง พอดิฉันได้สติ โธ่นี่เป็นความจริงหรือ ดิฉันได้แต่นึกอยู่ในใจ ไม่มีเสียงที่จะถามใคร ๆ อีกแล้ว แล้วก็หวนนึกถึงลูก ๆ โธ่ ลูกจ๋าลูกจะรู้หรือเปล่าว่า พ่อของลูกได้จากลูก ๆ ไปเสียแล้ว ลูก ๆ จะไม่ได้เห็นหน้าพ่ออีกแล้ว พ่อไปแล้วอย่างไม่มีวันกลับมา ชีวิตของลูก ๆ ไม่น่ากำพร้าพ่อเร็วอย่างนี้เลย พี่พริ้งขา พี่ตายจริงหรือนี่ ชีวิตนี้น้องหวังว่าคงไม่มีใครที่ดีอย่างพี่นี้อีกแล้ว น้องอยากจะตามไปอยู่ในที่สงบกับพี่ด้วย แต่เมื่อนึกถึงลูก ๆ ๔ คนเล่า ถ้าดิฉันเป็นอะไรไปอีกคน ใครเล่าจะดูแลลูก ๆ ของเรา ดิฉันขอตั้งจิตอธิษฐานว่าจะซื่อสัตย์ซื่อตรงต่อลูก ๆ ทั้งสี่คนของดิฉันจนกว่าดิฉันจะดับไปเช่นเดียวกับเขา

ดิฉันนึกหวนไปถึงความหลังเรารู้จักกันมาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๙๗ แล้วเราก็รักกันและหมั้นกัน ขณะนั้น เขาเพิ่งมียศเพียงสิบตรีเท่านั้น ดิฉันรักเขาตรงที่เขาเป็นชาย

กล้าหาญ พูดจริง ทำจริง พอเราหมั้นกันได้ ๓ เดือนเศษ เขาก็จากดิฉันไปประเทศเกาหลี เพื่อรับใช้ประเทศชาติ วันเดินทางไปเกาหลี ดิฉัน และ ญาติ ๆ ของเขาตลอดจนเพื่อน ๆ ได้ไปส่งกันมาก ตอนแรกดิฉันรู้สึกจิตใจหดหู่ที่เราจะต้องจากกัน แต่มาคิดอีกทีเขาไปเพื่อประเทศชาติ เขาได้ไปปฏิบัติราชการในประเทศเกาหลีได้หนึ่งปีแล้วก็เดินทางกลับวันที่ดิฉันไปรับเขา ดิฉันรู้สึกดีใจจนบอกไม่ถูกเลยว่า จิตใจดิฉันเป็นอย่างไร รู้สึกตื้นตันใจ และตื่นเต้นที่เห็นทหารทุกคนยืนอยู่บนเรือและเวลาเดินลงมาจากเรือ ดิฉันขอบอกตรง ๆ ว่ารักชีวิตทหารมาก ทหารทุกคนจะต้องอดทน กล้าหาญเสียสละได้ในสิ่งที่เป็นชีวิตของพวกเขาเอง พี่พริ้งขาขอให้น้องได้เขียนชีวิตของพี่กับน้องและลูก ๆ ของเราเถิดนะเพราะเป็นครั้งสุดท้ายของเราแล้ว ชั่วชีวิตนี้น้องคงลืมชีวิตของเราไม่ได้แน่นอน นอกจากน้องจะดับไปเหมือนกับพี่ แล้วเราก็แต่งงานกันในวันที่ ๒๘ เมษายน ๒๔๙๘ และอยู่กันมาอย่างมีความสุขบ้างทุกข์บ้าง จน

กระทั่งเดี๋ยวนี้มีลูกด้วยกันถึง ๔ คน เป็นชายหนึ่งคน หญิงสามคน ชีวิตของเขาดิฉันรู้สึกว่ายอมเสียสละทุกอย่างเขาไปปฏิบัติราชการตามจังหวัดชายแดนเสมอ ๆ และเมื่อเขากลับมาเขาจะสละเวลาที่มีอยู่เพื่อลูก ๆ และดิฉัน

ครั้งสุดท้ายนี้เขาได้กลับมาหาดิฉัน เมื่อวันที่ ๗ มีนาคม เขากลับมาจากจังหวัดนครพนม ดิฉันดีใจมากที่เห็นเขากลับมาหาลูก ๆ และดิฉัน ทุก ๆ คนดีใจที่เห็นพ่อกลับมาครั้งนี้เขาซื้อของมาฝากดิฉันและลูก ๆ หลายอย่าง ดิฉันอดที่จะปลื้มใจในตัวเขามิได้ที่เขารักลูก ๆ และดิฉันเหลือเกิน เขาเข้ากอดลูกคนเล็กของดิฉัน "ลูกแหม่ม" คิดถึงพ่อหรือเปล่า "แหม่มคิดถึงพ่อจังเลย" ลูกแหม่มซึ่งมีอายุประมาณ ๓ ขวบ ตอบ เขาจะกอดและจูบลูกแหม่มของเขาก่อนแล้วถึงจะหันมาคุยกับดิฉันและลูก ๆ รุ่งขึ้นเขาก็ไปรายงานตัว ตกเย็นเขาก็กลับมาหาดิฉันและลูก ๆ อีก พรุ่งนี้พ่อจะต้องเดินทางไป จ.ว. น่าน

ดิฉันรู้สึกตกใจว่าทำไมหนอถึงได้ไปเร็วถึงเช่นนี้ รุ่งขึ้นเขาก็เดินทางไป จ.ว. ลพบุรี ดิฉันรู้สึกจิตใจหดหู่เหลือเกิน เขามาหาดิฉันได้เพียง ๒ วัน เขาก็จะจากดิฉันไปอีกแล้ว พอถึงตอนเย็นเขาก็กลับมาหาดิฉันอีก ดิฉันประหลาดใจและดีใจด้วยเมื่อเขาบอกว่า เขาขอลาพัก ๗ วัน ทางกองก็ให้พักในระหว่าง ๗ วันนี้ ดิฉันรู้สึกว่าเขาหงอยเหงาลงไปมาก ดิฉันมักจะถามเขาว่าเป็นอะไร เขาก็ตอบว่าเปล่าหรอก แต่ไม่อยากจะจากบ้านไปเร็วนัก อยากจะอยู่กับดิฉันและลูก ๆ ต่อไปอีกแต่ลาไม่ได้แล้ว เขาพูดอะไร ๆ หลายอย่างที่เขาไม่เคยพูดเลย ทั้งเขาและดิฉันรวมทั้งลูกไม่รู้หรอกว่ามันเป็นวาระสุดท้ายของเราแล้ว จนกระทั่งวันที่ ๑๔ มีนาคม เขาก็ได้จากดิฉันไปอีก พอตกตอนเย็นเขาก็กลับมาอีก ดิฉันถามว่ายังไม่เดินทางไปอีกหรือ เขากลับย้อนถามว่า "น้อยากให้ไปเร็ว ๆ หรือ" ดิฉันตอบอย่างใจจริงว่า "อยากให้พรึ่งอยู่บ้านต่อไป โธ่ เขาคงไม่รู้ว่าทุกครั้งที่เขาได้จากดิฉัน

และลูก ๆ ไปชายแดน ดิฉันกับลูก ๆ หงอยเหงามาก และจะคอยสวดมนต์ภาวนาขอให้พระคุ้มครองเขาและทหารทุก ๆ คน ถ้าเขาอยู่เขาจะหุงอาหารให้ดิฉันและลูก ๆ ทาน ตามธรรมดาฉันไม่ค่อยทำอาหารทาน ทานแต่กับข้าวง่าย ๆ ถ้าดิฉันทำของเขาชอบทาน ดิฉันก็อดที่จะคิดถึงเขาไม่ได้ รุ่งขึ้นวันที่ ๑๕ มีนาคม เขาชวนดิฉันไปโรงเรียนพาแหม่มไปฝากเข้าโรงเรียน และให้ค่าเทอมลูก ๆ เขาลาผู้จัดการโรงเรียน และผู้จัดการยังให้พรเขาขอให้โชคดี และปลอดภัยด้วย ดิฉันไม่เคยนึกมาก่อนเลยว่า วันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๑๑ จะเป็นวันสุดท้ายของเขา ดิฉันจะขอจดจำเหตุการณ์ในวันนี้ไม่เลือนเลย และแล้วเขาก็จากดิฉันและลูก ๆ ไปปฏิบัติราชการที่ จ.ว. น่าน พอวันที่ ๑๗ มีนาคม ก็มีจดหมายของเขาบอกว่าถึง จ.ว. น่านแล้วด้วยความปลอดภัย และฝากความรักและคิดถึงมาให้ลูก ๆ ด้วย และแล้วพอถึงวันที่ ๒๕ มีนาคม ดิฉันก็ลงไปลพบุรี และทราบว่าเขาเสียชีวิต เมื่อวันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๑๑ แล้ว โธ่ เมื่อก่อน

นี้เราเคยอยู่ร่วมกัน ๖ ชีวิต ภายในบ้านเราลงทุนลงแรงกันมา ๒ คน แต่เดี๋ยวนี้ซิเราเหลือเพียง ๕ ชีวิตแล้ว ดิฉันและลูก ๆ คิดว่า การขาดเขาไปก็เท่ากับหมดร่มไทรแล้ว คิดไปถึงครั้งก่อนที่เขาไป จ.ว. เชียงราย ในปี พ.ศ. ๒๕๐๘ ขับรถไปเอาเครื่องอุปกรณ์ไปถูกรถน้ำมันชน รถคว่ำเขากระเด็นออกจากรถเกือบตกเหวแล้ว คนบนรถได้รับบาดเจ็บไปตาม ๆ กัน แต่ตัวเขาต้องเข้ารับการผ่าตัด เพราะไหปลาร้าหัก เขาได้รอดตายแล้วหนึ่งหน ตอนนั้นดิฉันก็ตกใจมากอยู่แล้วและได้พยาบาลเขาที่จังหวัดเชียงราย เพราะอาการเขาหนักมากกว่าทุก ๆ คน และก็หายเป็นปกติในเวลาต่อมา

ทุกวันนี้ลูกแหม่ม จะถามดิฉันว่า "แม่จ๋า ใครฆ่าพ่อตาย" ดิฉันไม่อยากให้ลูกถามเช่นนี้เลย แต่เมื่อแกถามบ่อย ๆ เข้า ดิฉันก็บอกลูกแหม่มว่า "แม้วแดงทำจ้ะลูก" บ้านมันอยู่ไหน อยู่ที่ จ.ว. น่านจ้ะลูก ๆ จ๋าพ่อจากลูกไปแล้วไปอย่างไม่มีวันที่จะกลับมาหาแม่และ

ลูกได้อีกแล้ว ดิฉันขอปฏิญาณต่อหน้าที่เผาศพว่า ถ้าชาติหน้ามีจริง ดิฉันและลูก ๆ รวมทั้งเขาด้วยขอเกิดไปร่วมชีวิตกันอีก แต่อย่าให้สั้นเช่นนี้เลย บุญกุศลใดที่ดิฉันได้ทำไว้แต่หนหลัง และที่จะบำเพ็ญต่อไปภายหน้า ดิฉันขอให้บุญกุศลนี้จงบังเกิดกับเขาตลอดไป

สุดท้ายนี้ ดิฉันอัญเชิญอำนาจคุณพระศรีรัตน-ตรัย และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในสากลโลก จงปกป้องคุ้มครอง ทหาร และตำรวจ ตลอดจนเจ้าหน้าที่ทุก ๆ คนที่ไปปฏิบัติราชการตามจังหวัดชายแดน ขอให้รอดพ้นจากอันตรายใด ๆ ทั้งหลายด้วยเถิด.

มาณี จูฑะจันทร์

อาลัยพ่อ

แม่จ๋า.. แม่พูดจริงหรือเปล่าว่าพ่อตายแล้ว แม่จ๋า ลูกไม่เชื่อหรอกว่าพ่อได้จากพวกเราลูก ๆ ไปเสียแล้ว ก็พ่อเพิ่งจากพวกเราไปได้เพียง ๘ วันเท่านั้นนี่ แล้วนี่แม่กอดลูก ๆ และร้องไห้พร้อมกับพูดว่า พ่อจากไปเสียแล้ว จากไปอย่างไม่มีวันที่จะกลับมา โธ่ พ่อจ๋า...นี่ก็แปลว่าจริงนะสิแม่ไม่ได้พูดปด ลูกเข้าไปกอดแม่และมองน้อง ๆ ที่บางคนไม่รู้เรื่อง แล้วเราก็กอดกันร้องไห้ แต่น้องแหม่มไม่รู้เรื่องได้แต่มองดูว่าเราร้องไห้กันทำไม น้องจ๋า...น้องรู้ไหมว่าพ่อได้จากพวกเราไปแล้วต่อไปนี้พวกเราก็ต้องเป็นลูกที่กำพร้า โดยไม่มีพ่อที่คอยดูแลเอาใจใส่พวกเราอีกแล้ว เมื่อเวลาที่กลับมาจากชายแดนทุก ๆ ครั้ง ถึงแม่เวลาของพ่อมีน้อย แต่พ่อก็จะพยายามสละเวลาทั้งหมดที่มีอยู่เพียงไม่กี่วัน เพื่อลูก ๆ และแม่ พ่อจะลงมือทำอาหารที่อร่อย ๆ ให้พวกเราทาน พ่อจะร้องเพลงเพราะ ๆ ให้ฟัง พ่อจะเฮฮาสนุกสนานกับพวกเรา

พ่อจะคอยถามถึงการเล่าเรียนของลูก ๆ และหมั่นตักเตือนสั่งสอนให้พวกเราสนใจในการศึกษา ทุกครั้งที่พ่อมาบ้าน พ่อจะมีของติดมือมาฝากพวกเรา แต่ลูก ๆ ไม่ดีใจในของฝากเหล่านั้นหรอก นอกจากได้เห็นหน้าพ่อและอยู่กับพวกเราเท่าที่เวลาของพ่อจะอำนวยให้ และพ่อจะมีเรื่องน่าตื่นเต้นบางอย่างมาเล่าให้ลูก ๆ ฟัง พ่อจ๋า.....แล้วต่อไปนี้ใครเล่าจะมาทำอย่างนี้ให้ลูก ๆ อีก ลูกทราบดีว่าชีวิตของพ่อนี้รู้สึกลำบากเหลือเกินทั้ง ๆ ที่ใจพ่ออยากอยู่กับพวกเรา แต่เพื่อหน้าที่ที่พ่อต้องปฏิบัติเพื่อประเทศชาติ พ่อก็จำต้องจากลูก ๆ ไป พ่อจ๋า.... พ่อเคยพาลูก ๆ ไปเที่ยวพร้อม ๆ กันหมด พ่อจ๋า....ทุกครั้งที่พ่อไปแล้วลูกยังหวังสักวันหนึ่ง อีกไม่กี่วันพ่อก็จะกลับมาหา ลูกอยากรู้นักว่าใครหนอที่เป็นคนทำให้พ่อจากลูก ๆ ไปเร็ว ถ้าลูกรู้ลูกอยากจะแก้แค้นให้พ่อเหลือเกิน เพราะน้องแหม่มถามแม่และลูก ๆ ตลอดเวลาว่าใครทำพ่อตาย ลูกได้ยินใคร ๆ มักพูดว่า พรหมลิขิตขีดมาเท่านั้น ลูกอยากจะไปวิงวอนกับมัจจุราชว่าอย่าเอาชีวิตของ

พ่อไปเร็วนักเลย แต่ลูก ๆ ก็ได้แต่วิงวอนเท่านั้น ทุกวันนี้ลูก ๆ แต่พ่อของลูกก็ตายอย่างสมเกียรติ พ่อตายในชุดทหาร ตายในขณะปฏิบัติราชการเพื่อประเทศชาติ พ่อจ๋า....พ่อสร้างความภาคภูมิใจให้ลูกมาโดยตลอด ทั้งที่เวลาที่พ่อมีชีวิตอยู่ และพ่อสิ้นไปจากโลกนี้แล้ว และคำว่า "พ่อ" คำนี้ลูกจะขอจดจำไปจนตราบชั่วชีวิตของลูก ๆ นี้ ดังนั้น ลูกขออธิษฐานว่า ถ้าชาติหน้ามีจริงลูกขอไปเกิดร่วม พ่อ แม่ ลูก ๆ กันอีก แต่ขออย่าให้การอยู่ร่วมของเราสั้นถึงเช่นนี้อีกเลย

ในชาติภพนี้ ลูกไม่สามารถตอบแทนพระคุณของพ่อได้หมด แต่ลูกก็ขอตั้งจิตอธิษฐานไว้ว่าลูกจะขอตามไปสนองพระคุณของพ่อ จนกว่าจะสิ้นภพชาติ บุญกุศลใด ๆ ที่ลูกทำไว้ และที่จะบำเพ็ญสืบไปภายหน้า ลูกขอน้อมอุทิศบูชาแด่พระคุณของพ่อตราบชั่วนิจนิรันดร์.

จากลูก ๆ

คำอธิษฐาน

การอธิษฐาน คือ การตั้งจิตและสำรวมใจให้แน่วแน่ ให้มีอารมณ์เป็นอันหนึ่งอันเดียวไม่ให้จิตใจฟุ้งซ่าน เพื่อให้เกิดพลังจิตมุ่งไปยังผู้ที่เราจะอุทิศส่วนบุญให้ พร้อมทั้งกล่าวคำอธิษฐาน ผลบุญก็จะสำเร็จแก่ผู้นั้นสมประสงค์

ปัจจุบันนี้ ยังมีผู้ที่ไม่เข้าใจวิธีปฏิบัติเกี่ยวกับพิธีบุญต่าง ๆ อยู่มาก อาทิเช่น เมื่อทำบุญตักบาตรในตอนเช้าแล้ว ไม่ทราบว่าจะใช้คำอธิษฐานอย่างไร หนังสือนี้จะรวบรวมคำอธิษฐานสำหรับใช้ประกอบการทำบุญในวาระต่าง ๆ เพื่อเป็นแนวทางสำหรับพุทธศาสนิกชนใช้ปฏิบัติ

(ก่อนอธิษฐานสิ่งใดควรเริ่มต้นภาวนา)

นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมา สมฺพุทฺธสฺส
นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมา สมฺพุทฺธสฺส
นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมา สมฺพุทฺธสฺส

คำตรวจน้ำ

อิมินา ปุญญะกัมเมนะ อุปัชฌายา คุณุตะรา. อาจะริยูปะการา จะ มาตา ปีตา จะ ญาตกา ปียามะมัง สุริโยจันทิมา ราชา คุณะวันตา นะราปี จะ พรหมะมารา จะ อินทา จะ โลกะปาลา จะ เทวะตา ยะโม มิตตา มะนุสสา จะ มัชฌัตตา เวริกาปี จะ สัพเพ สัตตา สุขี โหนตุ ปุญญานิ เม ปะกะตานิ สุขัญจะ ติวิธัง เทนตุ ขิปปัง ปาเปถะ โว มะตัง ฯ

อิมินา ปุญญะกัมเมนะ อิมินา อุทิสเสนะจะ ขิปปาหัง สุละเภเจวะ ตัณหุปาทานะเฉทะนัง เย สันตาเน หินา ธัมมา ยาวะนิพพานะโต มะมัง นัสสันตุ สัพพะทาเยวะ ยัตถะ ชาโต ภะเว อุชุจิตตัง สะติ ปัญญา สัลเลโข วิริยัมหินา มาราละภันตุ โนกาสัง กาตุญจะ วิริเยสุ เม–พุทธาธิปะวะโร นาโถ ธัมโม นาโถ วะรุตตะโม นาโถ ปัจเจกะพุทโธ จะ สังโฆ นาโถตตะโร มะมัง เต โสตตะมานุภาเวนะ มาโรกาสัง ละภันตุ มา ฯ

คำตรวจน้ำ แบบย่อ

อิทัง โน ปุญญัง ญาตะกานัง โหตุ สุขิตา โหนตุ ญาตะโย.

ถ้าคำว่าบาลีไม่ได้ ให้นึกเป็นภาษาไทย เช่น ขออุทิศผลอันเกิดแต่การบริจาคทานนี้ แก่ ... ขอผลนี้จงสำเร็จแก่.........และขอให้.........จงมีความสุขในคติภพนั้น ๆ เทอญ (ที่ละไว้ให้ออกชื่อผู้ที่จะอุทิศกุศลให้)

คำถวายทานสามัญ

อิทัง เม ทานัง มาตาปิตุอาทีนัง ญาตะกานัง สังวัตตะตุ มัยหัง มาตาปิตาทะโย ญาตะกา อิมัสสะ ทานัสสะ ปัตติง ละภันตุ มะมะ เจตะสา

คำถวายสลาก

อิมานิ มะยัง ภันเต สะลากานิ สะปะริวารานิ อิธะ อาเนตะวา ฐปิตานิ ภิกขุสังฆัสสะ นิยยาเทมะ สาธุ โน ภันเต ภิกขุสังโฆ อิมานิ สะลากานิ สะปะริวารานิ ปะฏิคคัณหาตุ อัมหากัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ

คำอธิษฐานเวลาทำบุญ

สุทินนัง วะตะ เม ทานัง อาสะวักขยาวะหัง โหตุ

คำถวายข้าวพระเจดีย์

อิมัง สูปะพยัญชะนะสัมปันนัง สาลีนัง โภชะนัง อุทะกัง วะรัง เจติยัสสะ ปูเชมิ

คำบูชาพระเจดีย์

อิมินา สักกาเรนะ เจติยัง ปูเชมิ

คำภาวนาเวลาก่อพระเจดีย์ทราย

อิมัง วาลุกัง เจติยัง อะธิฏฐามิ

คำถวายข้าวสาร

อิมานิ มะยัง ภันเต ตัณฑุลานิ สะปะริวารานิ ภิกขุสังฆัสสะ โอโณชะยะมะ สาธุ โน ภันเต ภิกขุสังโฆ อิมานิ ตัณฑุลานิ สะปะริวารานิ ปฏิคคัณหาตุ อัมหากัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ

คำถวายข้าวสงฆ์ (สังฆทาน)

อิมัสมิ ฐาเนเยวะ อิมานิ (สะปะริวารานิ สูปะ-พยัญชะนะสัมปันนานิ สะปานะกานิ สะเภสัชชานิ พุทธะ-ปะมุขัสสะ เทมะ ทุติยัมปิ ... ตะติยัมปิ ...

คำถวายสังฆทาน

อิมานิ มะยัง ภันเต ภัตตานิ สะปะริวารานิ ภิกขุสังฆัสสะ โอโณชะยามะ สาธุ โน ภันเต ภิกขุสังโฆ อิมานิ ภัตตานิ สะปะริวารานิ ปะฏิคคัณหาตุ อัมหากัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ

คำถวายผ้าอาบน้ำฝน

อิมานิ มะยัง ภันเต วัสสิกะสาฏิกานิ ภิกขุสังฆัสสะ โอโณชะยามะ สาธุ โน ภันเต ภิกขุสังโฆ อิมานิ วัสสิกะสาฏิกานิ สะปะริวารานิ ปะฏิคคัณหาตุ อัมหากัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ

คำถวายเสนาสนะ

อิมานิ มะยัง ภันเต เสนาสะนานิ อาคะตานาคะตัสสะ จาตุทิสัสสะ สังฆัสสะ โอโณชะยามะ สาธุ โน ภันเต สังโฆ อิมานิ เสนาสะนานิ ปะฏิคคัณหาตุ อัมหากัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ

คำถวายผ้ากฐิน (มหานิกายสงฆ์ไทย)

อิมัง สะปะริวารัง กะฐินะจีวระทุสสัง สังฆัสสะ โอโณชะยามะ (๓ หน)

คำถวายผ้ากฐิน (แบบธรรมยุต)

อิมัง ภันเต สะปะริวารัง กะฐินะทุสสัง สังฆัสสะ โอโณชะยามะ สาธุ โน ภันเต สังโฆ อิมัง สะปะริวารัง กะฐินะทุสสัง ปะฏิคคัณหาตุ ปฏิคคเหตะวา จะ อิมินา ทุสเสนะ กะฐินัง อัตถะระตุ อัมหากัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ

คำถวายผ้าป่า

เอตานิ มะยัง ภันเต จีวะรานิ ภิกขุสังฆัสสะ โอโณชะยามะ สาธุ โน ภันเต ภิกขุสังโฆ เอตานิ จีวะรานิ ปะฏิคคัณหาตุ อัมหากัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ

คำแผ่เมตตา

สัพเพ สัตตา อะเวรา สัพเพ สัตตา อัพยาปัชฌา สัพเพ สัตตา อะนีฆา สัพเพ สัตตา สุขี อัตตานัง ปะริหะรันตุ

คำถวายข้าวบูชาพระพุทธ

อิมัง สูปะพยัญชะนะสัมปันนัง สาลีนัง โภชะนัง อุทะกัง วะรัง พุทธัสสะ ปูเชมิ

คำลาข้าวพระพุทธ

เสสัง มังคะลัง ยาจามิ

คำถวายสลากภัต

เอตานิ มะยัง ภันเต ภัตตานิ สะปะริวารานิ อะสุกัฏฐาเน ฐะปิตานิ ภิกขุสังฆัสสะ โอโณชะยามะ สาธุ โน ภันเต ภิกขุสังโฆ เอตานิ ภัตตานิ สะปะริวารานิ ปะฏิคคัณหาตุ อัมหากัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ

คำถวายเภสัช (ยาแก้ไข้)

อิมานิ มะยัง ภันเต คิลานะปัจจะยะเภสัชชะปริกขารานิ อิธะ อาเนตะวา ฐปิตานิ ภิกขุสังฆัสสะ นิยยาเทมะ สาธุ โน ภันเต ภิกขุสังโฆ อิมานิ คิลานะปัจจะยะเภสัชชะปะริกขารานิ ปะฏิคคัณหาตุ อัมหากัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ

คำถวายสังฆทานอุทิศผู้ตาย

อิมานิ มะยัง ภันเต ภัตตานิ สะปะวิวารานิ ภิกขุสังฆัสสะ โอโณชะยามะ สาธุ โน ภันเต ภิกขุสังโฆ อิมานิ ภัตตานิ สะปะริวารานิ ปฏิคคัณหาตุ อัมหากัญเจวะ มาตาปิตุอาทีนัญจะ ญาตะกานัง หิตายะ สุขายะ

คำถวายผ้าไตรอุทิศแก่ผู้ตาย

อิมานิ มะยัง ภันเต ติจีวะรานิ อัยยัสสะ เทมะ สาธุ โน ภันเต อะยัง ติจีวาระปูชาวิปาโก อัมหากัง มาตาปิตุอาทีนัง ญาตีนัง กาละกะตานัง สังวัตตะตุ อัมหากัง มาตาปิตุอาทะโย ญาตะกา ทานะปั๋ตติง ละภันตุ อัมหากัง เจตะสา

คำภาวนาเวลารดน้ำศพ

อิทัง มะตะกะสะรีรัง อุทะกัง วิยะ สิญจิตัง อะโหสิกัมมัง

คำภาวนาเวลาไปเยี่ยมศพ

อะวัสสัง มะยา มะริตัพพัง

คำภาวนาเวลาทอดผ้าเผาศพให้พระบังสุกุล

นามะรูปั๋ง อะนิจจัง นามะรูปั๋ง ทุกขัง นามะรูปั๋ง อะนัตตา

คำภาวนาเวลาเผาศพ

อะยัมปิ โข เม กาโย เอวัง ภาวี เอวัง ธัมโม เอวัง อะนะตีโต

คำแผ่เมตตา

ขอสรรพสัตว์ จงเป็นผู้ไม่มีเวร จงไม่เบียดเบียนกัน จงเป็นสุข ๆ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ทั้งสิ้นเถิด

คำถวายข้าวบูชาพระพุทธ

ข้าพเจ้า ขอบบูชาข้าวสาลี พร้อมทั้งแกงและกับและน้ำอันประเสริฐนี้ แด่พระพุทธเจ้า

คำลาข้าวพระพุทธ

ข้าพเจ้าขอส่วนเหลือที่เป็นมงคล

คำอธิษฐานเวลาทำบุญ

ขอให้ทานที่ข้าพเจ้าถวายดีแล้วนี้ จงเป็นเหตุให้ข้าพเจ้าหมดความเศร้าหมองใจเถิด

คำถวายข้าวสาร

ข้าแต่พระภิกษุสงฆ์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลายขอถวายข้าวสาร กับทั้งบริวารทั้งหลายเหล่านี้แด่พระภิกษุสงฆ์ ขอพระภิกษุสงฆ์จงรับข้าวสาร กับทั้งบริวารทั้งหลายเหล่านี้ของข้าพเจ้าทั้งหลาย เพื่อประโยชน์และความสุข, แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย สิ้นกาลนาน เทอญ

คำถวายข้าวสงฆ์ (สังฆทาน)

ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอถวายภัตตาหารทั้งหลายเหล่านี้ กับทั้งแกงและกับ น้ำปานะและยาแก่พระภิกษุสงฆ์มีพระพุทธเป็นประธานในที่นี้ (ว่า ๓ หน)

คำถวายสังฆทาน

ข้าแต่พระภิกษุสงฆ์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลายขอน้อมถวายภัตตาหารกับทั้งบริวารทั้งหลายเหล่านี้แด่พระภิกษุสงฆ์ ขอพระภิกษุสงฆ์จงรับภัตตาหาร กับทั้งบริวารทั้งหลายเหล่านี้ เพื่อประโยชน์และความสุข แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย สิ้นกาลนาน เทอญ

คำภาวนาเวลารดน้ำศพ

ขอศพนี้ จงให้อโหสิกรรม เหมือนน้ำที่ข้าพเจ้าได้รดแล้วนี้เถิด

คำภาวนาเวลารดน้ำศพ

เราก็จะต้องตายแน่ทีเดียว

คำภาวนาเวลาทอดผ้าศพให้พระบังสุกุล

นามรูป ไม่เที่ยง เป็นทุกข์ ไม่ใช่ตัวตน

คำภาวนาเวลาเผาศพ

กายของเรานี้ ต้องเป็นอย่างนี้เหมือนกัน มีอย่างนี้เป็นธรรมดา ไม่ล่วงพ้นจากความเป็นอย่างนี้ไปได้

คำอาราธนาศีล ๕ (และ ศีล ๘)

ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้าผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลายขอสมาทาน ศีล ๕ ประการ (หรือ ๘ ประการ) กับทั้งพระไตรสรณาคมน์ (เพื่อประโยชน์จะรักษาต่าง ๆ กัน)

คำอาราธนาพระสวดมนต์

ขอพระผู้เป็นเจ้าทั้งหลาย จงสวดพระปริตอันเป็นมงคล เพื่อป้องกันความพิบัติ และเพื่อจะให้สำเร็จสมบัติทั้งปวงแล เพื่อจะให้ความทุกข์ ภัย แคะโรคทั้งสิ้นพินาศไป ฯ

พิมพ์ที่โรงพิมพ์เลี่ยงเซียงจงเจริญ ๒๕๓ ถนนบำรุงเมือง สำราญราษฎร์
พระนคร นายเตียวจุ๊ย แซ่เตียว ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา ๒๕๑๑ โทร. ๒๓๗๙๘